

ΓΙΑΤΙ ΔΕΝ ΜΠΟΡΕΙ Η ΕΛΛΑΔΑ ΝΑ ΤΟ ΚΑΝΕΙ ΟΠΩΣ Η ΚΥΠΡΟΣ;

Από τον
Ιγνάτιο Καϊτεζίδη*

Oσο πο πολύ εξετάζει κάποιος το χρονικό της ελληνικής κρίσης τόσο μεγαλώνει η απογοήτευσή του για τον τρόπο που το διαχειρίστηκε το πολιτικό σύστημα και, βεβαίως, για τις ελπίδες που έχει η χώρα να βγει από την οικονομική περιπέτειά της πως χαθούν πολλές γενιές. Η Ελλάδα δεν ήταν η μόνη χώρα που αντιμετώπισε δημοσιονομικό πρόβλημα. Η Πορτογαλία, η Ισπανία και η Ιρλανδία (που, μάλιστα, έφεραν μαζί με τη χώρα μας και το άκρως υποτιμητικό ακρωνύμιο PIGS, από τα αρχικά της αγγλικής ονομασίας τους) βρήκαν λύσεις. Η Ιρλανδία αποτελεί ήδη μοντέλο ανάπτυξης, η Πορτογαλία προχωρά μπροστά και η Ισπανία της πολιτικής αστάθειας είναι από τις μεγαλύτερες ευρωπαϊκές οικονομίες. Εμείς:

Υπάρχει, όμως, ακόμα μία χώρα που πέρασε δύσκολες στιγμές. Κι αν οι προηγούμενες έχουν ίσως κατοίκους και πολιτικούς με διαφορετικό ταμεροδιάντο, δεν συμβαίνει το ίδιο με την Κύπρο, η οποία κατάφερε μέσα σε πολύ μικρό διάστημα να κάνει ένα μικρό θαύμα και σήμερα να είναι και πάλι στο προσκήνιο, με μεγέθη που ευημερούν, με σταθερό σύστημα, τόπος ελκυστικός για τις ξένες επενδύσεις και για το χρήμα όλου του κόσμου. Τι συμβαίνει με εμάς και δεν μπορούμε να ανταποκριθούμε στη διαχείριση της κρίσης; Γιατί μπορούν οι ομοεθνείς μας στη Μεγαλόνησο; Ιδιο-

λαός, ίδιοι άνθρωποι, κοινά βιώματα και Ιστορία. Τι μας κρατά τόσο πάσι;

Πριν από λίγες ημέρες είχα προσκληθεί, με αφορμή τις εθνικές επετείους της 25ης Μαρτίου και

1ης Απριλίου, στον Δήμο Λατσιών στη Λευκωσία. Είχα την ευκαιρία να συνομιλήσω με παραγόντες της Τοπικής Αυτοδιοίκησης και με υβριδική τούρκικη αξιωματούχους. Ξέρετε τι αποκόμισα; Δύο λέξεις που λείπουν διαχρονικά από την Ελλάδα σε κάθε έκφραση της

πολιτικής και οικονομικής ζωής της: πρακτικότητα και ουσία. Από αυτά πάσχει βαριά η Ελλάδα και κανείς δεν έχει καταφέρει, παρά τις υποσχέσεις,

να τα διορθώσει. Και χάνεται η ουσία από την έλλειψη της πρακτικότητας. Και μένει η Ελλάδα στις τελευταίες θέσεις όλων των στατιστικών και στις τελευταίες σειράς της ευφωπαϊκής οικογένειας. Η Κύπρος ξεπέρασε παλαιότερα την εισβολή, τον πόλεμο, την κατοχή, την προσφυγιά. Ξεπέρασε πρόσφατα την τραπεζική κρίση, χρήματα που χάθηκαν σε μια νύχτα, capital controls, το φάσμα της πτώχευσης.

Xρειάστηκε αεροπλάνα για να μεταφέρουν χρήματα, να περάσει σηληρές μάχες στα συμβούλια κορυφής, να δεχτεί συμβιβασμούς. Άλλα παρέμεινε όφθιμα και ανέκαμψε σε εκπληκτικό χρόνο.

Συνεχίζει να είναι η χώρα όπου

ιδρύεις επιχείρηση σε λίγες ώρες, που έχει φορολογία 12,5%, που προσελκύει επενδυτές και καταθέσεις, που εφαρμόζει νεωτερισμούς με γρήγορες διαδικασίες, με ιδιωτικά πανεπιστήμια (γεμάτα Ελληνόπουλα), που εμείς τα συζητάμε 30 χρόνια, με καλή αγορά εργασίας, που σε εμάς είναι όνειρο, και με ευκαιρίες επιχειρηματικότητας, που σε εμάς βρίσκονται στις διπλανές χώρες. Μόλις σε τοία χρόνια μετά την κρίση επέστρεψε πιο δυνατή και πιο σταθερή. Και το μεγάλο ερώτημα που μένει αναπάντητο είναι: Γιατί όλοι και όχι εμείς; Μήπως το «κάνει ο πόνος η Κύπρος» είναι η σήγουρη επιλογή;

*Δήμαρχος Πιλαίας - Χορπάτη, αντιπρόεδρος της Επιτροπής Θεαμών της ΚΕΔΕ